

носилаца суверености има право да изрази своју вољу у пуној слободи. Од тих револуционарних устава, или блиских њима, може да се помене и Устав Пољске од 1791. год. који је произашао из европске револуционарне ситуације и традиције и који се у овом питању суверености у свему огледао на револуционарно учење о народној суверености. Он у одељку V каже да: „сва власт у људском друштву произилази из воље народа.“ Слично поступа и временски много каснији Устав Корејске Народнодемократске Републике од 1948. год. (такође припада револуционарним уставима после II светског рата) по коме „сва власт припада народу који је остварује преко народних одбора који су нова форма државне власти. Но нису ни сви револуционарни устави у овом питању до краја доследни, као што опет има и неких других (који нису револуционарни) али су прихватили принцип народне суверености. Такав је рецимо Устав Италије од 1948. год. који каже да сувереност припада народу“ али и Устав Руске федерације од 1993. год. који се такође опредељује за народну сувереност с формулацијом“ да је у Русији носилац суверености и једини извор власти многонационални народ. Међутим, Устав Француске од 1791. год. иако произашао из револуционарне ситуације, није прихватио народну, већ националну сувереност јер је у целини био резултат компромиса старих и нових (револуционарних снага) па је као такав имао да оправда улогу и краља и Скупштине. Он се изјаснио за то да је сувереност једна, недељива, неотуђива и незастарива и да припада нацији. Новији, модернији (али и старији француски устав из 1795.) се опредељују за грађанску сувереност; проглашавају да је грађанин носилац суверености. То је случај са новим Уставом Македоније од 1991. год. по коме „сувереност произилази из грађана и припада грађанима, али и са нашим новијим југословенским и републичким уставима (српским и црногорским).

Социјалистичка држава је настала и до краја се одржала као облик власти радничке класе, као диктатура пролетаријата, па је и логично да мање-више сви социјалистички устави проглашавају да је радничка класа носилац суверености. То је остало из наслеђа совјетског (Стаљиновог) Устава од 1936. год. по коме је сва власт у СССР-у припадала трудбеницима града и села. У складу са оваквим руководећим узором из Москве, и Устав Кубе од 1976. год. проглашава да: „у Републици Куби сва власт припада радном народу који је врши преко скупштина народне власти и других државних органа који из њих произилазе, или непосредно“, али и Устав Албаније од 1976. год. када проглашава да „у Народној Социјалистичкој Републици Албанији